

Harmincegyedik fejezet - Krisztus, mint tanító

Saját bölcs szándéka szerint, az Úr illusztrációkba és jelképekbe rejtette lelki igazságait. Szóképek használatával a legvilágosabb és leghatásosabb feddést adta gyakran vádlóinak és ellenségeinek, szavaiban pedig nem találhattak semmit, ami miatt kárhozhatni lehetett volna Őt. Úgy találta, hogy példázatokban és hasonlatokban tudja a legjobban átadni az isteni igazságokat. Hallgatói számára, a természeti világból vett példákkal és illusztrációkkal, egyszerű nyelven lelki igazságokat nyitott meg és olyan becses alapelveket jelentett ki, amelyekről hallgatósága teljesen elfeledkezett volna, ha nem kötötte volna ezeket az élet mozgalmas jeleneteihez, tapasztalataihoz vagy a természethez. Ily módon felkeltette érdeklődésüket, kérdések merültek fel bennük, és amikor sikerült teljesen lekötni figyelmüket, határozott benyomással a szívükbe véste az igazság bizonyosságát. Így volt képes megfelelő hatást gyakorolni az emberi szívre, hogy aztán a hallgatói később, amikor rápillantottak arra a dologra, amivel a tanítást összekötötte, eszükbe jussanak az isteni Tanító szavai. {FE 236.1}

Jézus tanításai teljesen más rendszerűek voltak, mint a tanult írástudóké. Ők azt vallották, hogy mind az írott törvény, mind a hagyományok értelmezői. Azonban tanításaik formális hangneme arra utalt, hogy a szent kinyilatkoztatás tanításaiban, amelyek megelevenítő erővel bírnak, semmit sem láttak. Semmi újat nem mutattak be. Nem ejtettek ki olyan szavakat, amelyek megérintették volna a lélek vágyódását. Nem nyújtottak lelki táplálékot az éhes nyájnak és a bárányoknak. Az volt a szokásuk, hogy a törvény kevésbé ismert részein időzzenek és okfejtésük eredménye képtelen dolgokból álló kegyes beszéd volt, melynek nyitjára sem a tanultak nem tudtak rájönni, sem az átlag nép nem értette. {FE 236.2}

Krisztus azért jött, hogy feltárja a világnak az isteni igazságot. Úgy tanított, mint akinek hatalma van. Úgy szólt, ahogyan soha ember még nem. Stílusában nem volt bizonytalanság, és kijelentéseiben kételynek nyoma sem. Úgy beszélt, mint aki a témának minden részét érti. Megnyitható volt olyan rejtélyeket, melyekbe pátriárkák és próféták vágytak betekinteni, amelyeket az emberi kíváncsiság már korábban türelmetlenül vágyott megérteni. Azonban amikor emberek a legegyszerűbb, világosan kijelentett igazságokat nem fogják fel, akkor hogyan is érthetnének olyan rejtélyeket, amelyek halandó szem elől rejtve vannak? Jézus nem tartotta méltóságán alulinak, hogy régi, ismert igazságokat megismételjen, mivel Ő volt ezek szerzője. Ő volt a templom dicsősége. Olyan igazságokat, amelyeket már szem elől tévesztettek, rosszul alkalmaztak, félreértelmeztek, valódi környezetükből elválasztottak, Ő elkülönítette a tévelygéstől és saját, fényes ragyogásukban mutatta be, mint drága ékköveket. Újra helyes környezetükbe helyezte őket és úgy rendelte, hogy azok örökre, szilárdan megálljanak. Micsoda munka volt ez! Olyan jellegű, amelyet véges emberi elme nem foghat fel, és erre nem képes. Csak isteni kéz volt képes az igazságot elválasztani a tévelygéstől - amely korábban Isten és ember ellenségét szolgálta - és olyan helyre tenni, ahol Istent dicsőíti és az emberiség üdvösségét szolgálja. Krisztus munkája volt az igazságot eredeti elevenségében és szépségében újra a világnak adni. A természet dolgai és megtapasztalása által érzékeltette a lelki és mennyei dolgokat. Élő mennyei kenyeret adott az éhes léleknek, olyan új országot mutatott be, amely emberek között fog megvalósulni. {FE 236.3}

A zsidó rabbik a törvény követelményeit terhes elfoglaltságok fásasztó körforgásának mutatták be. Azt tették, amit Sátán tesz napjainkban: a törvényt úgy tárja az emberek elé, mint parancsolatok és hagyományok merev gyűjteményét. Isten törvénye messze ható követeléseinek fényét, dicsőségét és méltóságát babonák temették maguk alá. Állításuk szerint Isten nevében szóltak a néphez. Ádám törvénszegése után az Úr már nem szólt közvetlen módon az emberhez. Az emberi fajt Krisztus kapta meg és minden érintkezés Rajta keresztül jutott el a világhoz. Krisztus volt az, aki a Sinai egyen Mózesnek mondta el a törvényt, ő pedig ismerte a menny törvénye minden elvét, dicsőségét és fenségét. A hegyi beszédben Krisztus értelmezi a törvényt, és arra törekszik, hogy hallgatói lelkébe vésse Jehova tanításainak messze ható követelményeit. Tanításai az embereket úgy érték, mint új kinyilatkoztatás és a törvény tanítói, az írástudók, a farizeusok, valamint a hétköznapi emberek is meglepődve hallgatták Krisztus tanításait. Szavai nem voltak újak és mégis a meglepetés erejével hatottak, mivel az igazságot annak megfelelő világosságában mutatta be, és nem abban a világosságban, ahogyan a tanítók annak előtte az emberek elé tárták. Nem mutatott a hagyományok, vagy emberi parancsolatok iránti tiszteletet, hanem lelki szemüket megnyitotta, hogy Isten törvényének csodálatos dolgait szemlélhessék, amely a menny és a föld törvénye marad az örökkévalóság végtelen korszakain át, és az igazság, szentség és jószág nagy mércéje lesz. {FE 237.1}

A zsidó üdvrend képekben elmondott evangélium, a keresztyénység bemutatása volt, melynek úgy kellett feltárulnia, ahogyan az emberek gondolkozása képes volt a lelki világosságot felfogni. Sátán mindig arra törekszik, hogy elhomályosítsa az egyszerű igazságokat, Krisztus pedig mindig azon van, hogy megnyissa az elmét a bűnbe esett ember üdvösségére vonatkozó minden létfontosságú igazság megértésére. Az igazságnak, egészen napjainkig tartóan, vannak olyan szempontjai, amelyek homályosak, meg nem értett összefüggések és Isten törvényének meg nem értett, nagy horderejű mélységei. Isten törvényének határtalan mélysége, méltósága és dicsősége van, mégis, a vallásos világ félre tette ezt a törvényt, ahogyan a zsidók is, és hagyományokat és emberek parancsolatait magasztal fel. (v.ö: Mk 7:9) A Krisztus napjai előtti időkben az emberek hiába tették fel a kérdést: „Mi az igazság?”. Sötétség borította a földet és még nagyobb sötétség az embereket. Még Judeát is homály fedte, bár Isten hangja szent beszédein keresztül szólt hozzájuk. Isten igazságát a hagyományok babonásága és azok hitvalló értelmezői némították el, és Isten állítólagos gyermekeit viszályok, irigység és előítélet osztotta meg. Ekkor jött egy Istentől küldött Tanító, aki Maga volt az Út, az Igazság és az Élet. Jézus az emberek elé tárta a menny tiszta és gazdag igazságait, hogy az felragyogjon a föld erkölcsi sötétségében és homályában. Isten így szólt: „legyen lelki világosság”, és Isten dicsőségének fénye kijelentetett Jézus Krisztus arcán. {FE 238.1}

Krisztus az emberek Üdvözítőjeként jelent meg. Az embereknek most már Isten Bárányában kellett bízni, aki elveszi a világ bűneit és nem saját cselekedeteikben, saját igazságukban, vagy önmagukban. Benne mutatta meg Isten azt, aki szószólójuk és közbenjárójuk az Atyánál. Rajta keresztül kapták a meghívást: „No jertek, törvényeizzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1:18) A meghívás hozzánk is elérkezik és napjainkig hat. Senkit se tartson vissza büszkeség, önértet vagy önigazultság attól, hogy megvallja bűneit, és igényt tartson az ígéretre: „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld 28:13) Ne tartsunk vissza semmit Istentől és ne hanyagoljuk el hibáink, vétségeink testvéreinknek való bevallását, amikor ezek velük kapcsolatosak. „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jak 5:16/a) Sok bűn marad megvallás nélkül, amelyekkel szembesülni fognak a végső elszámoláskor. Sokkal jobb most látni bűneinket, hogy azokat megvalljuk és elhagyjuk, amíg az engesztelő Áldozat érdekünkben esedezik. Ne legyünk kedvünk ellen való Isten akaratát megtudni e dolgot illetően. Lelkünk igazsága és testvéreink egysége múlhat azon, hogyan történnek e dolgok. Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy megfelelő időben felmagasztalhasson benneteket, és „vessétek reá minden gondotokat, mert néki gondja van rátok”. (1Pt 5:6-7) {FE 239.1}

Sajnálatos tény, hogy a tévelygő szív vonakodik nem hajlandó elviselni a kritikát vagy alávetni magát a bűnvallás megaláztatásának. Egyesek látják saját hibáikat, azonban úgy véelve, hogy a bűn megvallása rombolja méltóságukat, mentegetik a rosszat és óvják magukat attól a fegyelmezéstől, amit a bűnvallás lelküknek adna. Nyilvánvaló tévedésük gondolata megmarad, ami aztán megkeseríti örömeiket, kellemetlen helyzetekbe hozza őket, mivel a bűnvallás ösvényét elhagyva kudarcot vallanak abban, hogy emberek hűséges példaképei legyenek. Látják mások hibáit, azonban hogy lehet bátorságuk ilyen tanácsot adni: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok”(Jak 5:16), amikor saját életükben nem követték ezt az utasítást. Mennyit fognak lelkészek vagy emberek tanulni az olyan igazságból, amelyet félrelöktek és ha lehet inkább elfelednek, mivel nem kellemes, mivel nem hízeleg büszkeségüknek, hanem dorgál és fájdalmat okoz? Lelkészeknek és a népnek, ha egyáltalán üdvösségre jutnak, napról-napra, óráról-órára kell váltságot és üdvösséget nyerniük. Éhezniük és szomjazniuk kell Krisztus igazságát, a Szentlélektől nyerhető megvilágosodást. Egyháztagoknak – akik bizalmi megbízásokat kaptak – meg kell keresztelkedniük Isten Lelkével, vagy nem fognak felkészülni azokra a megbízásokra, amelyeket elfogadnak. {FE 239.2}

Lehet valakinek Szentírás ismerete, amely nem teszi őt üdvösségre alkalmassá, bár nyilvános vitában legyőzheti ellenfeleit. Ha lelke mélyén nem vágyakozik Isten után, ha nem vizsgálja meg saját szívét, úgy, mintha lámpással kutatná, attól félve, hogy valamilyen rossz leselkedhet ott reá, ha nincs meg benne az a vágy, hogy Krisztus imáját teljesítse, mely szerint tanítványai egyek legyenek, amint Ő is egy az Atyával, hogy a világ elhiggye, hogy Jézus a Krisztus – akkor hiába hiteteti el magával, hogy ő keresztyén. Becsvágygal indult ismerete büszkeségben folytatódott, azonban lelkében nincs meg az isteni szeretet, Krisztus szelídsége és alázata. Isten szemében nem bölcs. Rendelkezhet olyan bölcsességgel, hogy ellenfelét legyőzze, de semmiképpen nem lehet üdvösségre vivő bölcsessége a Szentlélek ereje nélkül. (v.ö: 2Tim 3:15) A „Lélek

gyümölcse pedig szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság, hit, szelídség, mértékletesség." Sem képességek, sem ékesszólás, sem az Írások önző tanulmányozása nem fog létrehozni Isten iránti szeretetet, vagy Krisztus képmására való átalakulást. Semmi más, csak az isteni hatalom képes megújítani az emberi szívet és jellemet, és átítatni a lelket Krisztus szeretetével, amely azok iránti szeretetben nyilvánul meg, akikért Ő meghalt. -- Review and Herald, 1893 nov. 28 {FE 240.1}